

Seminarista aprimat

El *Diccionari de la literatura catalana* diu que Pau Barceló estudia al seminari dels claretians de Montgat. Pau Barceló cursa el batxillerat elemental al Col·legi Episcopal de Lleida. L'any 1970 ingressa a la residència dels claretians de Montgat (Torre Santana) per cursar 5è i 6è de batxillerat. I fa el COU al seminari diocesà Nostra Senyora de Montalegre, a la Conreria (Tiana), on aprèn català i descobreix la seva vocació artística, primer com a pintor i després com a poeta.

Paraigua descolorit

L'Émile d'*El gat* veu com, al carrer, Marquerite s'esforça per evitar els bassals, "amb el paraigua malva ("mauve") balancejant-se damunt del cap". En l'edició Quaderns Crema-Lluís Mara Todó el paraigua perd el color.

Passen de Carroll

Salvador Oliva fa dir a Carroll, en *A través del mirall* (labutxaca), que l'Unicorn "va passar amb molta calma al costat d'ells", del Rei i Alicia i després va dir unes paraules al Rei "quan passava al seu davant". Passar al costat o al davant indica pràcticament la mateixa situació. Un bon autor no la dividirà en dues parts, repetint, a més, el verb *passar*. Carroll diu primer que l'Unicorn "se'ls acostà" ("sauntered by them") i, després que "passava pel davant" ("as he passed").

Estricada estirada

El DIEC2 manté que *estricada* vol dir "caminada grossa" i hi afegeix: "distància considerable d'un lloc a un altre". L'exemple desmunta la doble definició: "Hi tens una bona estricada d'aquí a Alacant". Si el mot indica "caminada grossa" o "distància considerable", el "bona" hi sobra. En canvi, l'exemple dóna la raó a Moll ("Estricada: Camina; espai de temps que cal caminar o treballar per arribar a cert termini"), un Moll que registra una estricada curta.

La noblesa i la ironia de la prosa de Bernat Vidal i Tomàs tornen amb la reedició de 'La vida en rosa'

Miquel Dolç va dir que el llibre de contes que el 1957 acabava de publicar el poeta, narrador, periodista, animador cultural i humanista Bernat Vidal i Tomàs (Santanyí, 1918-Palma, 1971), *La vida en rosa* (Editorial Moll), aplegava cinc relats àgils i ben perfilats que glossaven diversos aspectes de la vida de l'illa, construïts tot ells en un mateix to de noblesa, de gràcia i d'ironia i que exhibien uns dots narratius que ja havia mostrat en el seu llibre anterior, la novel·la *Memòries d'una estàtua* (Editorial Moll, 1953), novel·la elogiada per Josep Pla: l'escriptor de Palafrugell va dir que estava escrita amb una barreja de sentimentalisme i d'humor de gran interès –Vidal Alcover va dir de poesia i d'humor– i que l'autor demostrava ser un gran observador de la vida de poble, com ja ho havia fet amb la seva poesia.

Els cinc relats de *La vida en rosa* tornen més de mig segle després, tan frescos com el primer dia, gràcies a la Vicepresidència de Cultura, Patrimoni i Esports del Consell de Mallorca, que acaba d'incorporar el recull a la col·lecció "L'In6". Carles Cabrera i Villalonga indica en el

nou pròleg que un dels aspectes més interessants del recull és la seva tècnica narrativa. Els relats despleguen un ventall de personatges que són alhora narradors i testimonis que formen part de la història que s'explica sense ocupar-ne, plenament, el paper de protagonistes.

L'any 2002, el Consell de Mallorca ja va retre homenatge a l'escriptor amb una exposició documental i l'edició de la seva poesia completa, *El viatger*, número 2 de la col·lecció "Mixtàlia".

El recull, constituït per cinc relats aparentment ben diversos, es clou amb el relat que li dóna títol. Al seu torn, "La vida en rosa" té, com a protagonista i *leitmotiv*, la famosa cançó d'Édith Piaf. Com va dir Manuel Sanchis Guarnier en el primer pròleg, con-

servat en la nova edició, l'autor s'obstina a dir-nos que no creu que el món vaja tan malament, i ho creu, recorda el prologuista, en un moment que l'angoixa informa la major part de l'art contemporani, que s'han escrit, "i no gratuïtament, ai!, moltes pàgines tètriques sobre les passions desfermades, les misèries humanes, els drames socials, l'opressió política, les tragèdies bèl·liques".

Miquel Dolç ja va dir en la seva crítica de *Destino* que el llibre era un regal de l'esperit, al mig del dolor i la tragèdia que la literatura, massa realista i no sense motiu, "ha fet proliferar en els nostres dies".

Però aquest afany de felicitat, va advertir Sanchis Guarnier, no podia sostreure's "a l'agror del món tristoi en què vivim", i per això l'autor rebutja el forçat *happy end*. "Bernat Vidal –conclou el lingüista–, sincer amb ell mateix i amb el món seu, estima desesperadament la Vida però mai no hi creu massa, i no és d'aquella casta d'homes pels qui puga esser vàlida la desolada consideració spengleriana 'optimisme és covardia'. També Cabrera i Villalonga adverteix que no sempre els contes –de qualitat agredolça, segons Josep Maria Llompart– es resoldran amb el mateix optimisme amb què són encetats.

Bernat Vidal i Tomàs, l'apotecari de Santanyí, és una figura clau de la Mallorca cultural de la postguerra.